

ΕΛΛΗΝΟ-ΑΛΒΑΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ

ΤΑΙΝΙΑ «ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΜΠΡΟΣΤΑ»

«Το Βουνό μπροστά» του Βασίλη Ντούρου φέρνει για πρώτη φορά στη μεγάλη οθόνη ένα ελληνο-αλβανικό έγκλημα και καυτηριάζει την ξενοφοβία

«Οι θρησκείες ρίχνουν λάδι στη φωτιά της ξενοφοβίας»

Του **Παύλου Θ. Κάγιου**

«Το Βουνό μπροστά» μιλάει για την έλλειψη της ανθρώπινης επικοινωνίας που γεννιάει η ξενοφοβία», λέει ο σκηνοθέτης Βασίλης Ντούρος. «Το "Βουνό" είναι φιλόδοξο και είναι ανάμεσά τους. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την προσβολή και την επιθετικότητα. Η σύγκρουση καταλήγει σε μια τραγωδία. Το "Βουνό μπροστά" εμφοδίζει την ανθρώπινη επικοινωνία και τον αλληλοσεβασμό. Το "Βουνό" είναι ο φόβος».

Στην ταινία μεταφερόμαστε σε σημερινό χωριό της Ηπείρου, Μεγάλο Σάββατο. Τα πυροτεχνήματα θα αποτελέσουν αφορμή να αναζητηθεί μια παλαιότερη, σκοτεινή έχθρα μεταξύ του Λουάν και του Θύμιου. Του ξένου και του ντόπιου, του άθεου και του θρησκού. Έτσι, η ιστορία μας καταλήγει σε ένα δράμα, με θύμα το Χάρη, παιδί μεταναστών...

INFO

Η ταινία «Το Βουνό μπροστά» του Βασίλη Ντούρου προβάλεται στον κινηματογράφο «Φίλιπ».

Τον φόβο μας εύκολα τον φορτώνουμε σε κάποιον άλλον. Και αυτός είναι ο ξένος. Ο φόβος για όποιον είναι διαφορετικός, όχι μόνο στη μορφή, αλλά και στην κουλτούρα, τη θρησκεία, τον τρόπο ζωής.

Και τι κάνει η ελληνική Πολιτεία;

Μέχρι σήμερα η στάση της Πολιτείας ήταν γνωστή. Απουσία μεταναστευτικής πολιτικής. Τώρα υπάρχει μια ελπίδα με την παροχή ιθαγένειας και το δικαίωμα ψήφου στους μετανάστες που πρόκειται να δοθεί. Αλλά και πάλι δεν λύνεται το πρόβλημα. Γεγονός είναι ότι δεν έχουμε ακόμα μάθει να ζούμε με τους μετανάστες. Να δούμε το θέμα της μετανάστευσης όχι ως πρόβλημα, αλλά ως

«Είμαστε απληροφόρητοι, έχουμε λάθος εικόνα για το "ξένο". Γι' αυτό κάτι που δεν είναι σαν κι εμάς μας τρομάζει. Η ξενοφοβία, ο ρατσισμός, αν και δεν είναι νόσος, είναι μεταδοτική. Αλλά υπάρχει φάρμακο. Μελετήστε το άγνωστο, γνωρίζουμε το ξένο, μαθαίνουμε από το διαφορετικό», λέει ο Βασίλης Ντούρος για την ταινία του «Το Βουνό μπροστά»

μια νέα πραγματικότητα. Από τη στιγμή που η κοινωνία μας γίνεται όλο και πιο σύνθετη, θα πρέπει να ανεχόμαστε το διαφορετικό. Θα πρέπει να μάθουμε να ζούμε με τους ξένους.

«Οι θρησκείες, αντί για γέφυρες που ενώνουν, μπορεί γιά γίνουν "το βουνό". Μας έχουν χωρίσει και κατατάξει σε κατηγορίες. Μουσουλμάνος εσύ, Εβραίος εγώ, χριστιανός αυτός», υποστηρίζει ο σκηνοθέτης. «Ο παπάς στην ταινία μου μπαίνει ανάμεσα στον χριστιανό και στον μουσουλμάνο και, αντί να τους χωρίσει, ρίχνει λάδι στη φωτιά, προσβάλλοντας τον αλλοθρησκό. Αντίθετα, ο Οικουμενικός Πατριάρχης σε μια ομιλία του είχε πει: "Προέχει η ειρηνική συνύπαρξη μεταξύ των πιστών των διαφόρων θρησκειών"».

Τι έχουν να «κωρίσουν» οι Έλληνες με τα εκατομμύρια μεταναστών;

As αφίσουμε τις κραυγές της ανώτερης ρά-

Ο Βασίλης Ντούρος εργάζεται στην τηλεόραση από το 1980 και το 2000 έκανε την πρώτη μεγάλη μουσική ταινία του, «Το φως που σβίχνει» με τον Αλέκο Αλεξανδράκη

τας και της φυλετικής καθαρότητας. Η αυτογνωσία και ο αυτοσεβασμός θα μας βοηθήσουν στην αποδοχή του άλλου. Δεν κινδυνεύει η Ελλάδα από τους μετανάστες. Δεν κινδυνεύει από την ενσωμάτωση. Θα κινδυνεύσει μόνο από την γκετοποίηση και τη στέρση πολιτικών και κοινωνικών αξιών τους, που μπορεί να τους οδηγήσει σε βίαιες αντιδράσεις ως μοναδική λύση για να ακουστεί η φωνή τους.

Ιστορίες μεταναστών

1993. Στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης βραβεύεται (μαζί με την ταινία «Λευτέρης Δημακόπουλος» του Περικλή Χούρασση) η ταινία «Απ' το χιόνι» του Σωτήρη Γκορίτσα που καταγράφει την κάθοδο Βορειοηπειρωτών στην Ομόνοια.

1997. Στο «Μιρουπάφιμ» («Καλή αντάμωση», 1997) των Γιώργου Κάρρα, Χρήστου Βούκουρα η συνάντηση ενός Έλληνα με παρέα λαθρομεταναστών του αλλάζει τη ζωή.

2000. Στον «Δεκαπενταύγουστο» (2000) του Κωνσταντίνου Γιάννη, νεαρός μετανάστης μπουκάρει σε πλουσιόσπιτο, ενώ στον «Ομηρό» του (2003) ένας άλλος κάνει στη λεωφοροπειρατεία. Ανάλογο θέμα έχουν οι «Κλειστοί δρόμοι» του Σταύρου Ιωάννου, που τώρα γυρίζει το «Χορεύοντας στον πάγο» και δυσκολεύεται στη διανομή, καθώς του λέει πως «οι ταινίες με μετανάστες δεν πουλάνε».

2002. Ο «Έγτοαρτ» της Αγγελικής Αντωνίου σαρώνει τα βραβεία στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης (ο Αλβανός πρωταγωνιστής αποκλείεται ως «μη Έλληνας»), αλλά δεν περνάει στα ταμεία.

2009. Στη «Σκόνη του χρόνου» του Θόδωρου Αγγελόπουλου το θέμα της μετανάστευσης παίρνει διαστάσεις «ιデオλογικού ξεριζωμού».

2010. Και η πρώτη σάπια: Στην «Ακαδημία Πλάτωνος» του Φίλιππου Τοπίου (60.000 εισιτήρια), ένας Ελληνας ανακαλύπτει ότι η μάνα του ήταν Αλβανή.

Και βιβλία

- «Να ακούω καλά το όνομά σου» (1995), «Τους τα λέει ο Θεός» (2002) του Σωτήρη Δημητρίου.
- «Από την άλλη γωνία» του Βασίλη Γκουρογιάννη.
- «Είμαστε όλοι μετανάστες»: Διηγήματα από διαγωνισμό των Εκδόσεων Πατάκη σε επιμέλεια Μισέλ Φάις.
- «Φανταστείτε το μέλλον σας»: Διηγήματα από διαγωνισμό του Βρετανικού Συμβουλίου (2009).
- «Μικρό ημερολόγιο συνόρων» του Γκάκι Καπλάνι (2009).